

l'escala

BUTLLETÍ CULTURAL I INFORMATIU
Núm. 102

NOVEMBRE 1988

CONVERSA AMB: PEPITA SAGRERA

Sumari

EDITORIAL — INFORMACIÓ: Escola de Formació Permanent — FULL OBERT — VIDA ESCALENCA: Els sants del cine — HISSANT LA PLOMA: Reflexions entorn uns fulls impresos — DE MÉS I DE MENYS — ESPORT I LLEURE — NOTICIARI LOCAL — LECTURA — UN XIC DE TOT A & A: humor — FOTOGRAFIES «ANTIGA DE L'ESCALA» I «QUAN EREM INFANTS», etc. etc.

REDACCIÓ

Apartat de Correus, 19
17130. L'ESCALA

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix

CONSELL DE REDACCIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Piqué, D. Poch, Francesc Targa.

ART I CULTURA: F.X. Vila Mitjà, J. Boix

ESPORT I LLEURE: J. Vilabrú

NOTICIARI LOCAL: Serveis Informatius Ràdio l'Escala

VIDA ESCALENCA: R. Guanter

SUBSCRIPCIONS: D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats - Tel. 77 02 04

ADMINISTRACIÓ: J. Piqué - Tel. 77 19 60

IMPRESSIÓ: Gràfiques del Ter, s.a. D.L. GI/287-82

PUNTS DE VENDA:

- BALLESTA, C/. Pintor Joan Massanet, 8
- BAMBI, Avinguda Ave Maria
- LLIBRERIA ROSA, Plaça de les Escoles
- ROMAGUERA, C/. del Pont, 24
- TROBADORS, Passeig del Mar, 2

EDITORIAL

NOVEMBRE

*Novembre enllà
agafa la manta
i no la deixis anar*

El nostre refranyer, savi i experimentat, ens senyala que les alegries de l'estiu perllongat ja s'acaben. Que cal no badar, que els corrents d'aire que ens envia el Canigó poden enrrampar la carcanada més agosarada i enviar al canyet el més «pinxo» en un tres i no res,

*Malaltia de novembre no te cura
i paga amb la sepultura.*

dita potser quelcom exagerada, més propia del temps de la cataplasma que del antibiòtic a «go-gó». Però sàvia també, com tot el refranyer, que no dubte en cercar el contrapès donant-nos un gastronòmic cant laudatori al remarcar que

*Ditxós el mes
que entra amb panellets
i acaba amb greixets*

sense oblidar que no tot s'acaba amb la terrenal golafreria i reginjolar-se pietosament

*Ditxós mes de Deu
que comença amb Tots Sants
i acaba amb Sant Andreu*

En fi, que se'ns acosta l'hivern de veritat. I que malgrat que

*L'estiuet de Sant Martí
revifa els vells*

no cal oblidar que

*Abans de Sant Martí
pa i vi;
després de l'estiuet
fam i fred.*

Amics, dons, que l'hivern que ens tusta us sigui lleu. Que ja ho deien els nostres avis

*Cada cosa en son temps
naps i cols el mes d'advent.*

Carrer Rosiñol, 4 - Tel. 77 29 51
17130 L'ESCALA

Núm. Ref.

L'Escala, 3 d' octubre de 1.988

Benvolgut Sr:

El Patronat Municipal de l' Esport, dins la línia d'anar aconseguint la promoció de tot tipus d' esport, ha acordat la construcció de dues pistes de tennis, les quals està previst que estiguin acabades a principi de l'any 1.989.

A la vegada que es comença la construcció de les pistes, s'ha posat a la venda tiquets de lloguer d'hores al preu de promoció de 400 ptes/hora. Amb aquesta mesura podem aconseguir dos objectius: d'una banda disposar d'una sèrie d'hores d'un preu molt més assequible del que es fixarà pel lloguer de les pistes una vegada estiguin acabades i, a la vegada el Patronat disposarà d'una quantitat de diners per a finançar una bona part de la inversió.

Es per aquest motiu que ens dirigim a vostè per sol.licitar-li una doble col.laboració: en primer lloc que hi hagués a la venda a la vostra entitat talonaris del Patronat i en segon lloc demanar la col.laboració econòmica de la vostra entitat.

Aquesta campanya de promoció finalitzarà el 15 de desembre.

Ben cordialment

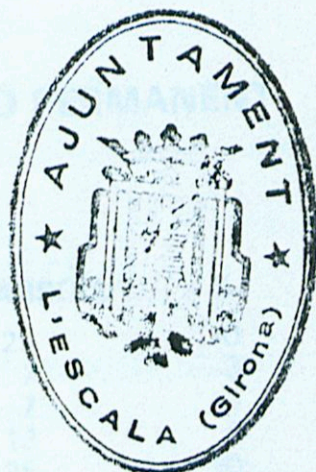
A fi d'ampliar la secció masculina de la Coral EMPÒRIUM que ha d'actuar el dia 30 de desembre, en el concert d'inauguració de l'orgue Parroquial conjuntament amb l'Orquestra de Cambra de Girona, es necessiten veus masculines. Preguem a tots els interessats que acudeixin per un primer assaig al C.E.R., el divendres dia 2 de desembre a les 10 de la nit.

L'actuació consistirà en els 24 últims compassos de la 9ª Simfonia de Beethoven.

El compromís únicament és per aquesta actuació.

Per més informació adreceu-vos a l'Ajuntament o a la Casa Parroquial.

ORGANITZEN: Parròquia de Sant Pere i Ajuntament de l'Escaló.

RECORDEN ALS NOSTRES
CAL SIGNAR AMB NOM I COGNOM
DUES VEGES I INDICAR LA SE
Nº DE CARNET D'IDENTITAT
QUE FIGURI EN UN PUBLICA
ANI HO PREFERIRIA UNA VE
ALTERNATIVAMENT

ESCOLA DE FORMACIÓ PERMANENT

El passat 25 d'octubre, a 2/4 de 9 del vespre, a la sala d'actes de l'Ajuntament es féu la inauguració del curs 88/89 de l'Escola de Formació Permanent amb assistència d'unés 120 persones. En els seus parlaments tant el Regidor de Cultura com l'Alcalde posaren de relleu l'èxit d'assistència i participació que ha tingut l'Escola, així com l'esforç fet per oferir un ventall d'activitats prou ampli per engrescar diferents tipus de població.

En els quadres que s'adjunten es posen de relleu les principals dades que reflecteixen el perfil personal i sociològic de l'alumnat.

Han estat 262 persones les inscrites, si bé és possible que aquest nombre augmenti ja que alguns cursets encara no han començat.

La distribució per sexes és desigual: són 168 dones i 94 homes. Seria interessant reflexionar sobre les motivacions que tenen uns i altres per decidir la seva assistència.

Per grups d'edat destaca el grup de 5-9 anys i el ventall d'edat que va des dels 20 fins als 35 anys. Les xifres baixen en picat a partir de 40 anys.

De l'anomenada 3ª edat únicament són tres les persones inscrites.

En teoria l'escola està oberta a tota la població, però a la pràctica són únicament uns grups concrets els que se'n beneficien. Segurament el grup d'edat de 20 a 35 anys està motivat per formar-se en diversos aspectes que troba a faltar en la seva vida personal i professional: idiomes, informàtica, graduat, etc. Aquest interès decreix amb l'edat, en què les motivacions per completar la formació són cada vegada més petites.

Per nivell d'estudis, a part de la població infantil que obligatòriament s'està escolaritzant, predominen tres grups gairebé amb el mateix pes: Primaris, EGB i BUP. És possible que aquest últim grup estigui sobredimensionat, ja que algunes persones varen posar BUP sense que el tinguessin acabat.

L'apartat de professions és molt variat i hi ha moltes persones que no contesten la pregunta. Comerç i Administratiu són les professions que més abunden, i són precisament les professions que més mà d'obra femenina ocupen a l'Escola.

Per matèries s'ha de destacar l'èxit obtingut per la música entre la població infantil i el nombre d'apuntats a Graduat Escolar, molt superior respecte a l'any anterior; l'anglès primer nivell, la pintura i el dibuix i el ball de saló, així com la bona acollida que ha tingut l'alemany en el primer any que es fa.

Aquestes dades són una primera ajuda per veure les principals característiques de l'alumnat de cara a programar l'Escola en properes edicions, així com també permet veure les mancances i els punts en què encara convé insistir per tal que a l'Escola de Formació Permanent hi tinguin accés tots els sectors de la població.

Pere Guanter Subirà

DADES ESCOLA DE FORMACIÓ PERMANENT

Total d'alumnes 262

	NÚM. ABSOLUT	%
Graduat Escolar	25	10
Català A	7	3
Català B	7	3
Francès	13	5
Anglès A	26	10
Anglès B	13	5
Alemany	18	7
Informàtica I	18	7
Informàtica II	2	1
Audio-visuals	5	2
Ceràmica	2	1
Teatre I (de 7 a 14 anys)	8	3
Teatre II (adults)	8	3
Música I (5 anys)	15	5
Música II (6-8 anys)	22	8
Música III (9-14 anys)	18	7

Pintura i dibuix	20	7
Ball de saló	21	8
Anglès D	14	5

	NÚM. ABSOLUT	%
Dones	168	64
Homes	94	36
Grups d'edat:		
5-9 anys	49	18
10-14 anys	14	5
15-19 anys	26	11
20-24 anys	48	17
25-29 anys	39	16
30-34 anys	35	13
35-39 anys	20	8
40-44 anys	8	10
45-49 anys	7	10
50-54 anys	2	10
55-59 anys	2	10
60-64 anys	4	10
65-69 anys	2	10
70-74 anys	0	10
75-79 anys	1	10
No consta	4	2
Nivell d'estudis:		
Estudis d'EGB o pàrvuls en curs	63	24
Primaris o EGB incompleta	40	15
EGB	41	16
FP I	13	5
FP II	9	3
BUP	37	14
COU	19	7
Estudis mitjans	11	4
Estudis superiors	11	4
No consta	18	8

PROFESSIÓ

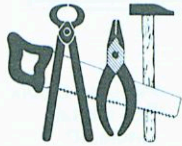
	NÚM. ABSOLUT	%
Ensenyament obligatori	63	25
Estudiant	16	6
Mestressa de casa	9	3
Comerç	21	9
Administratiu	26	11
Hostaleria	6	16
Mestres	5	16
Lampista	4	16
Assegurances	4	16
Perruqueria	4	16
Pagès	3	16
Construcció	2	16
Pintor	2	16
Pesca	2	16
Jardí d'Infància	2	16
Empresari	2	16
Ordenança	2	16
Fuster	2	16
Altres	14	6
No consta	61	24

RECORDEM ALS NOSTRES COL·LABORADORS QUE CAL SIGNAR AMB NOM I COGNOM ELS SEUS ARTICLES, AIXÍ COM INDICAR LA SEVA ADREÇA, TELÈFON, N.º DE CARNET D'IDENTITAT. AIXÒ NO OBSTA PER A QUÈ PUGUIN ÉSSER PUBLICATS AMB SEUDÒNIM SI AIXÍ HO PREFEREIXEN UNA VEGADA COMPLERTS ELS ANTERIORS REQUISITS

El Consell de Redacció es reserva el dret de resumir, ajornar o suprimir de manera parcial o total, qualsevol mena de col·laboració rebuda.

FERRETERIA

GUILLOT

PINTURES
I
JARDINERIA

C/ del Mar, 6 - Tel. (972) 77 04 86 - L'ESCALA

Ramon Ylla i Heras

JARDINER

PROJECTES, MANTENIMENTS I NETEGES
DE JARDINS I TERRASSES

C/ Muntanya Rodona, 12
Camp dels Pilans
Tel. 77 17 34

C/ Maranges, 25
L'ESCALA (Girona)
Tel. 77 01 95

Hostal «El Roser»

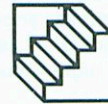
RESTAURANT
especialitat en peixos
i mariscs

* *
HOSTAL MIRYAM HOSTAL REINA

Complete bathroom / Baño completo
Salle de bains complete / Mit Baderaum
Calefacció central / Aire acondicionat
Parking particular / Obert tot l'any

Darrera l'Església, 9 L'ESCALA
Tels. (972) 770219 / 770977 (Girona)

Estudi i Servei.s.c.

ASSESSORIA EMPRESARIAL

Jaume Batlle i Francesc Raurich

C/ Joan Massanet, 40
Apartat de Correus, 5

Tel. (972) 77 21 77
17130 L'ESCALA

AMB LA COL.LABORACIÓ DE

CAIXA DE CATALUNYA

GINNAS PER HOMES, DONES I NENS • AVINGUDA GIRONA, 34 • 17130 L'ESCALA (Girona)

FORUM
E S P O R T I U

G FINQUES GUANTER

ASSEGURANCES EN GENERAL
GARANTIA D'EFICÀCIA I SERIETAT

Avgda. Ave Maria, 7 - Tel. 77 02 72 - L'ESCALA

**AGRUPACIÓ FLEQUERA
EMPORDANESA S.A.**

Carretera de Viladatmat a Palafrugell s/n

Telèfon: 77 00 81 — L'ESCALA

MARIA BUIXEDA BURGAS

Vímet

C/ Empúries, 19
C/ Calvari, 20
Tel. (972) 77 01 85 - L'ESCALA

- MOBLES
- ARTICLES BAMBÚ
- DECORACIÓ
- CISTELLERIA
- REGALS
- BOSSES

AIRSA

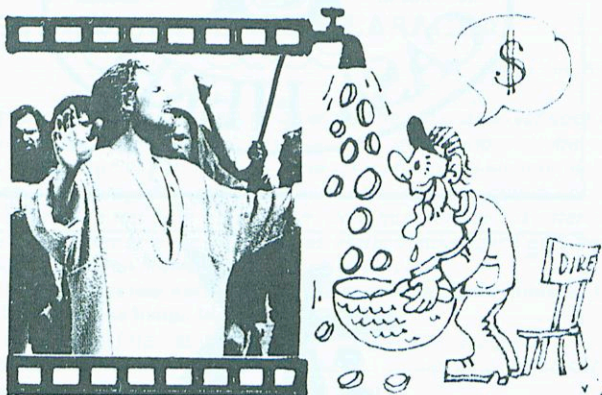

AÏLLAMENTS, IMPERMEABILITZACIONS
I REVESTIMENTS, S.A.

danosa

Passeig Sant Joan Bosco, 47 - Tel. 20 10 62
PONT MAJOR - GIRONA

L'ÚLTIMA TEMPTACIÓ DE SCORSESE

Ramon Moncunill i Bernet

Davant la figura de Crist, una temptació molt clàssica és la d'interpretar-la conforme als propis dubtes i obsessions. L'experiència històrica ens ha proporcionat tota una galeria de màscares de Jesús: el revolucionari, el super-star, el profeta apocalíptic...

Ara podem afegir la que ens proposa Scorsese. Com que els temps actuals no són propicis a l'èpica, ni a la transcendència, la nova màscara és la del conflicte psicològic, la lluita entre les apetències humanes i una missió divina.

Qui diu Scorsese que és Fill de l'Home? Un ésser sotmès en els dubtes, l'angoixa, les temptacions, esquinçat per un destí que el supera. No tant un Déu fet home que descobreix -o inventa- que és Déu. Seria superflu dir que l'Evangelí no trasllueix el menor dubte de Jesús sobre qui és Ell i què ha de fer, tot i que a vegades -com a Getsemani- li costi, no acceptar, però sí realitzar la seva missió, com correspon a la seva perfecta Humanitat.

Scorsese, en el millor dels casos, tracta d'acostar la figura de Jesús a l'home modern. La pretensió és antiga. També si Crist s'hagués presentat com un Mesies alliberador polític, i no com Fill de Déu fet home, hagués estat molt més proper a allò que esperava el poble jueu i hagués suscitat menys refús. És el típic argument que convenç a cristians que tenen una semblança poc oberta i progressista, quan en el fons només descobreixen la immaduresa de les seves creences o els seus propis complexos religiosos.

Si la figura de Crist segueix interessant al cap de vint segles és perquè, encara que hagi pres la nostra natura, no és com els comuns mortals. Continua essent mestre per a molts, no perquè veiem en Ell els nostres mateixos dubtes, sinó perquè és font de certesa. Segueix tenint seguidors, no perquè l'hàgim vist debatre's entre el bé i el mal com nosaltres, sinó perquè d'Ell surt la gràcia per vèncer el pecat. En definitiva, el Crist vorer és el crist que salva.

En canvi, tots els intents de fer-lo més humà a base d'alleugerir la seva divinitat, acaben per presentar un Crist que no es coneix, que no té res a veure amb l'amable figura del Jesús evangèlic, del Crist -perfecte Déu i perfecte home- de la nostra fe.

La justa indignació d'un cristià coherent a qui no li és indiferent que tractin a Crist de la manera com ho fa Scorsese ha de compaginar-se amb el sentit comú i el coneixement de les regles de joc del món del marketing.

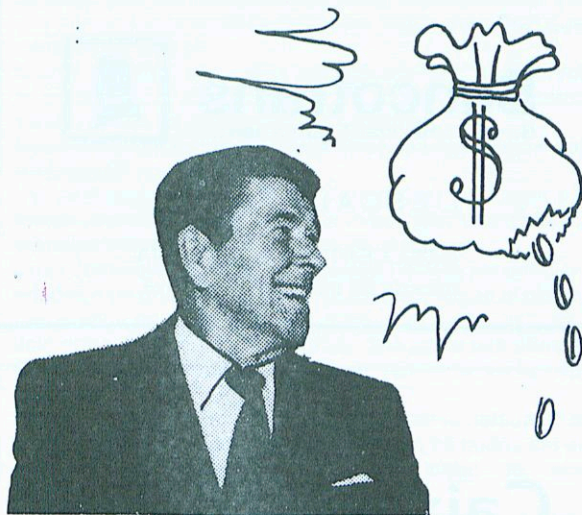
Potser la millor protesta sigui donar l'esquena a un film, l'èxit del qual es basa en la polèmica que suscita.

Després del llançament publicitari afavorit per la polèmica que el mateix Scorsese perseguia, el pitjor que li podria passar al film és un ambient d'indiferència.

És la postura que assenyalava la Conferència Episcopal italiana: «El film és inacceptable i moralment ofensiu. La figura de Jesús està radicalment falsificada, àdhuc amb un artifici

cinematogràfic insostenible en els seus continguts. Per tant el film no mereix ser vist. Mereix només el silenci reservat a la mediocritat».

A aquells que fan cua davant aquesta pel·lícula se'ls podria preguntar quan van llegir per darrera vegada l'Evangelí. Pel mateix temps i diners, podrien descobrir que és molt més fascinant la història autèntica dels Evangelis que el panflet novel·lat del Jesús de Scorsese.

L'HERÈNCIA ECONÒMICA DE REAGAN

A hores d'ara, Ronald Reagan, ja no és president dels Estats Units. Sigui qui sigui el seu successor, es trobarà amb un país que ha passat de ser el que més diners deixava a ser el que més diners deu.

Els indicadors econòmics nord-americans però, no són dolents: 4% d'inflació i 5,5% d'atur, i permeten una sensació d'eufòria econòmica, que alguns analistes tracten de moderar.

Aquestes xifres, que són el millor argument de la campanya del candidat republicà, han tingut però, un cost. El dèficit exterior ha assolit una magnitud fabulosa, la més alta de la història d'Amèrica del Nord.

Dèficit exterior vol dir que els ciutadans d'un país consumeixen més del que produeixen, i per tant han de comprar a altres països. Aquests, a més de subministrar els béns que els demanen, presten els diners per poder-los pagar.

Amb aquesta idea, els Estats Units han anat acumulant un enorme dèficit comercial per culpa de la demanda interna, i s'han convertit en locomotors de l'economia mundial i en receptors de moltes exportacions dels països asiàtics: Japó, Corea, Singapur, Taiwan, etc.

Però els diners que es demanen prestats s'han de tornar, com qualsevol crèdit demanat per qualsevol empresa a qualsevol entitat financera, i això suposa que els Estats Units han de reduir el seu dèficit pressupostari, bé augmentant els impostos, bé disminuint les compres a l'exterior.

Aquí rau un dels punts claus de l'economia en l'actualitat. Molts economistes vaticinen que la situació avui dia, és insostenible i pronostiquen l'arribada de vents de crisi per la tardor del 89, si no es prenen mesures urgentíssimament.

Des de l'Escala tot sembla molt llunyà, però de manera indirecta tant ens afecten els resultats de les eleccions nord-americanes, com la marxa de l'economia dels EUA. Avui, aquí, també es respira, de moment, un ambient d'eufòria econòmica. Veurem!!!

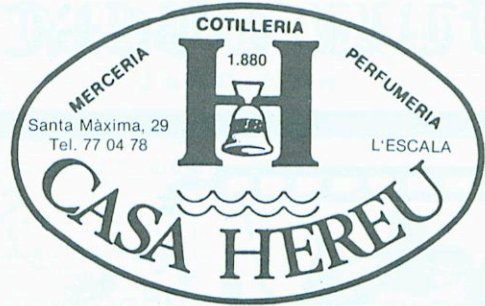
Pere Juhé

ANXOVES DE L'ESCALA®

Magdalena Sureda

Tel. 77 0146

Bancotrans
Banc Comercial Transatlàntic

L'ESCALA

CASA CENTRAL BARCELONA
més de 90 oficines a Espanya.

CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

Caixa de Girona

Plaça Víctor Català, 9 - L'ESCALA

AGENCIA

BAHI - NICOLAU

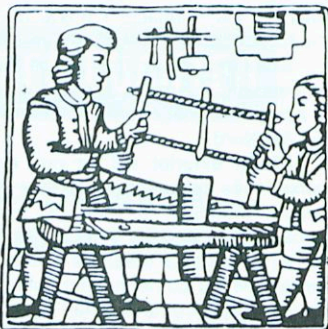
Assegurances en general

AGENT COL.LEGIAT ncal. i prov.

Àngel Bahi i Botella

C. Cadaqués, 6 (Poble Sec) - Tel. 77 06 92
17130 L'ESCALA

**Mobles
Sancho**

Ctra. Palafrugell, s/n.
(DAVANT GASOLINERA)
Teléfon 972 / 77 04 85
17130 L'ESCALA

Lindan

ELECTRODOMESTICS

SERVEI T.V. GARANTIT

A. PRADO

Plaça de les Escoles - Tel. 77 04 90 - L'ESCALA

SASTRERIA

Vila i Boix

Carrer del Port, 25 - Tel. 77 02 21 - L'ESCALA

CASA FEIXAS

INSTAL.LACIONS ELECTRIQUES, SANITARIES I CALEFECIÓ
FERRETERIA, ELECTRODOMESTICS I ARTICLES PER A REGAL

Plaça Víctor Català, 17 - Tel. 77 01 99 - L'ESCALA

ENTREVISTA SOBRE NICARAGUA

Neus Ximínis

Ramir Pampols és un capellà obrer que ha estat dues vegades a Nicaragua, per treballar amb la gent del camp i ajudar a l'alfabetització. Per ésser un tema tan candent en els moments actuals li pregunto, per a L'ESCALENC, la seva opinió sobre aquest país tan petit i tan sofert. Crec que pot ser-nos interessant, saber més enllà dels nostres límits el que passa en altres llocs que volen manipular les grans potències.

Ramir, tu que has estat dues vegades a Nicaragua, quina és la diferència que hi has trobat?

Aquest estiu feia 7 anys que no havia estat a Nicaragua. Per una banda em feia il·lusió anar-hi i trobar tanta bona gent que vaig conèixer durant l'alfabetització.

Per altra, em feia por pensar que a causa d'aquesta llarga guerra «de baixa intensitat» podria donar-me la imatge d'un país colapsat i arruïnat.

De fet, aquesta imatge no la he cospada, però sí he tingut la sensació de recuperar una vella foto de família en blanc i negre, de la que hi ha treta la pols: m'he trobat amb els antics rostres familiars una mica més vells i també, cal dir-ho, una mica més deteriorats...

He comprovat que és gairebé impossible mantenir un «model econòmic» en situació permanent de guerra.

Per aquest motiu, la inflació és considerable.

Durant la meua estada a Managua, la gent m'ha comentat amb freqüència les dificultats que tenen pel manteniment quotidià. Això és més evident a la capital on no es tenen a mà els mateixos recursos que al camp pel que fa a la alimentació. Per això, ha proliferat el treball que diuen **informal**, de compra-venda de petits objectes i aliments, des del diari fins tabac, fruites o caramels.

El que és significatiu és que no existeix **mendicitat**. El poble prefereix vendre el que sigui abans d'allargar la mà com a les nostres grans ciutats...

Cal dir els esforços del Govern per alleugerar aquesta situació i entregar al màxim nombre de ciutadans lots de menjar a canvi d'una reducció, gairebé simbòlica, dels sous mensuals.

Com viuen els nicaragüencs el clima de guerra i de resistència a la «contra»?

El clima de guerra es fa molt més manifest a les zones de conflicte. A la resta del país la vida està normalitzada. No més la presència pels carrers dels mutilats de guerra, nois o noies, fereix la sensibilitat del nou vingut, o bé l'enterrament freqüent d'uns joves atrapats en una emboscada.

Vaig tenir especial cura per visitar un hospital de «discapacitados de guerra» el Aldo Chavarría, i encara que aquell divendres quasi tots havien anat a casa de llurs famílies, els dos nois amb qui vaig parlar llargament em van impressionar. Dificilment oblidaré la imatge del noi de Somoto (nord de Nicaragua), de 18 anys, que feia tres mesos un «charnel» (metralla) se li va incrustar a la mèdula.

El resultat ha sigut la paràlisi total de cames i braços i la pèrdua de control dels esfínters... Tot un símbol del que és capaç de fer una guerra provocada i alimentada de l'exterior i que no es vol resoldre per part d'EE.UU. sino a costa de fer tabula rasa dels esforços de transformació social del FSLN. Potser l'element més crític d'aquest ambient de guerra, perllongat fins a límits absolutament excessius (50.000 morts abans de la Revolució i 50.000 més durant aquests 9 anys) és la psicosis militar que viuen un bon nombre de joves que són cridats al SMP (Servei Militar Patriòtic).

No és que el Govern dongui suport a aquest ànim guerriller: la mateixa necessitat de sobreviure fa que els joves ho expressin així.

També és significatiu el sentit poètic -i inclús festiu- que se li dona a la lluita i que es manifesta per la música, les cançons i els llibres de poesia. La «contra» no té res d'això.

Heu dit alguna vegada que aquest poble és molt sofert i té un sentit religiós molt profund. Podries explicar-ho una mica?

La pregunta que em fas podria ser capciosa... Hi veig com una relació oculta entre poble-sofert i poble-religiós. De fet, el

fenomen religiós pot ser prou ambigu per alimentar sentiments de resignació o d'escapisme.

Nicaragua, sens dubte, no elimina aquesta ambigüetat. He viscut a la muntanya moments de celebració religiosa que es poden interpretar en aquest sentit: les mares que tenen fills als indrets de guerra expresen tota la seva angoixa a través de la pregària i altres referències religioses. D'aquí la presència massiva (molt més que fa 7 anys) a les celebracions d'aquest tipus.

Es clar que aquest sentiment pot manipular-se i no sols d'una sola banda... Per l'experiència que vaig tenir l'any i mig que vaig conèixer amb els camperols del Nord, no m'atreveixo a emetre un judici sobre la qualitat de la seva religiositat. Crec que seria pretencios i arriscat.

Moltes vegades vaig callar respectuosament al comprovar la intensitat de la seva fe, que jo en esquemes més europeus i seculars hauria expressat d'una altra manera...

Què és allò que en aquest viatge t'ha impactat més del poble de Nicaragua?

L'Experiència més pregonada ha sigut arribar lentament a la profunda convicció que una Revolució pot anar fent camí malgrat les imperfeccions i límits de la condició humana.

Quan comproves dia a dia la noblesa i alhora les deficiències i errades d'un grup humà i que malgrat això, roman al dia següent l'esperança de sortir-se'n més enllà dels morts, dels mutilats, dels orfes, de la contrainformació, dels plans ben afinats de la CIA, no tens més remei que creure, també tu, en la capacitat dels pobles.

He marxat aquest estiu de Nicaragua amb la persuasió de que **s'en sortirà**. Ni Reagan ni Busch (que ben bé podria ser el nou i temut President) podran amb la voluntat de recuperar definitivament Nicaragua la seva dignitat.

Estic convençut que trobarà l'esclatxa, petita, però que deixa passar la llum, per alliberar-se del jou històric nord-americà, de recuperar el sentit de la seva identitat com a poble i de sentir-se entre ells, ja des d'ara, **iguals** en dignitat: sentiment que expresen amb fermesa els més humils de la societat amb la frase, que és molt més que una consigna «PATRIA LIBRE!»

PENSAMENTS I REFLEXIONS D'ESTAR PER CASA

Un jove sense il·lusió és com un dia sense llum.

.....

Quan un secret surt d'un mateix, ja deixa d'ésser secret.

.....

Llegir un llibre és penetrar una mica més en la vida del seu autor.

.....

En temps de democràcia es pot ben dir: diga'm quin diari habitualment llegeixes i et diré quina és la teua ideologia política.

.....

Una família sense una relació física i afectiva entre els seus membres és una família que pràcticament no existeix.

.....

Uns s'emporten la fama i els altres la feina.

.....

G.

RENAULT

GARATGE FUMADÓ

C/ Ave Maria, s/n.
Tel. (972) 77 04 81
17130 L'ESCALA (Girona)

CALÇATS BALLESTA

Fundada l'any 1920

Pintor Joan Massanet, 10
Tel. (972) 77 02 53
17130 L'ESCALA
(Costa Brava - Girona)

MAGATZEMS **TITUS** S. A.

CONGELATS — CONCESSIONARI —
GELATS

Ctra. Viladamat a Palafrugell, km 7
Tels. (972) 77 04 04 - 508 - 584

L'ESCALA
(Girona)

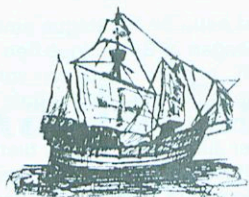
JOIERIA - RELLOTGERIA

J. Molinas

REPARACIONS

COPES I TROFEUS ESPORTIUS

C/ Joan Massanet, 26 - Tel. 77 05 48 - L'ESCALA

Caravel·la

CENTRE D'ESPECÍFICS

FÓRMULES MAGISTRALS

ROSA MARIA BALLESTA

FARMÀCIA

Pintor Joan Massanet, 4 - Tel. 77 15 75 - L'ESCALA

Tel. (972) 77 03 95 - COSTA BRAVA - GIRONA

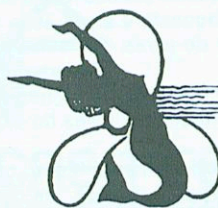
HOTEL RESTAURANT

NIEVES MAR

(ANTIGA CASA NIEVES)

Tels. 77 03 00 — 77 03 04 - Passeig Maritim - L'ESCALA
(Costa Brava)

JOPA

nàutica

Closa del Llop, s/n.
Tel. (972) 77 07 55
L'ESCALA (Girona)

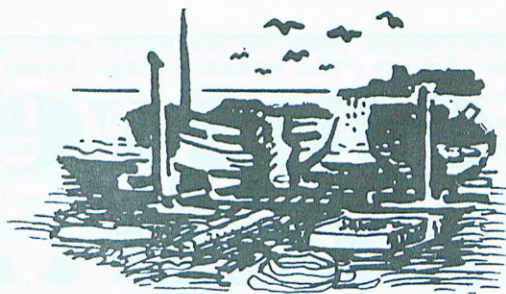
EMBARCACIONS - MOTORS - ACCESSORIS

EVINRUDE

vida escalenca

REFRESQUEM LA MEMÒRIA

Ricard Guanter

ELS SANTS DEL CINE

No es tracta d'un joc de paraules, ni d'unes persones que hagin assolit la santedat en el món del cinema -cosa ben difícil per no dir impossible-, ni molt menys es tracta d'una burla envers aquests ministres de l'Església Triomfant.

Pel cas que ara ens ocupa, per «Sants», més que aquests homes i dones exemplars que han pujat als altars i a qui la gent s'encomana o s'encomanava, segons llur devoció, ens referim a les fotografies o quadres que s'exposaven a la cartellera de les sales de cinema, les quals reproduïen les escenes més importants de les pel·lícules que es projectaven a dits locals. Aquests quadres o fotografies, la gent els coneixia com els «sants del cine».

El costum no ha desaparegut del tot a L'Escala, però en existir actualment una sola sala de cinema i en haver baixat de manera molt considerable l'interès per aquest espectacle, així com la situació on es troba -en un extrem de la població-, fa que avui dia ja no es senti aquella cantarella tan popular «d'anar a veure els sants del cine».

Era molt corrent de veure gent, sobretot jovent, aturats davant les cartelleres, especialment quan es tractava d'una pel·lícula de categoria.

Tota excusa era bona per anar a veure els «sants del cine». S'aprofitava l'hora d'anar a comprar o el moment d'anar a buscar la llet, o quan s'anava a la perruqueria, o quan s'anaven a fer volts al carrer de les botigues, o sortint del Via Crucis, en temps de Quaresma, etc, etc.

El crit de salutació entre les noies escalenques de fa uns anys, en trobar-se pel carrer era el de «Eo». I a la pregunta «a on vas?», tot sovint seguia la mateixa resposta: «a veure els sants del cine».

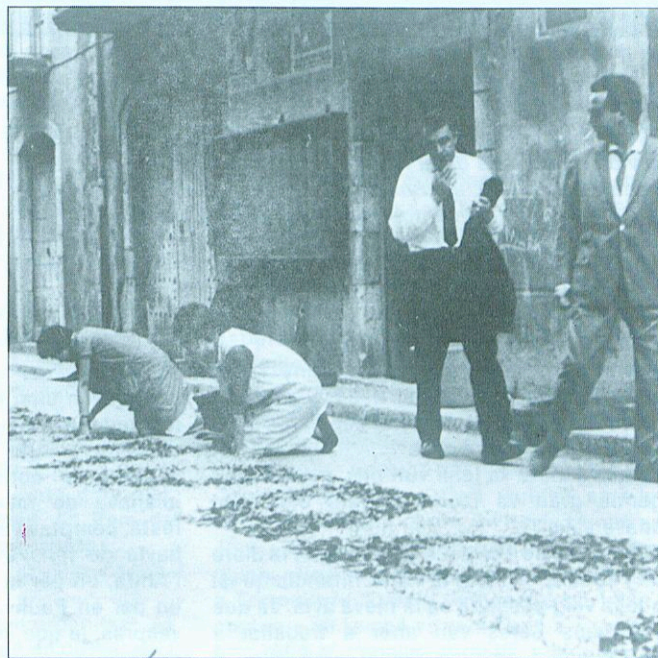
La cartellera que tenia més clientela, a la meua joventut i de més gran, era del cinema Pekín, que es posava a la façana de sol ponent de l'edifici, en la seva part baixa, entre la finestra del cafè i la porta d'entrada al «hall» de la sala.

També hi havia la cartellera del cinema de can Rafel Sureda o de ca l'Hereu, que es trobava a baix, al carrer del Port -carrer «Caídos» durant molt temps-, tot i que la sala es trobava en el primer pis.

Una altra cartellera dels «sants del cine» que hi hagué a L'Escala durant un quan temps, per bé que a intermitències, coincidint amb les dues sales anteriors, fou la del Cinema Parroquial, o el dels «Capellans» com en deien uns altres. Aquest cinema no s'ubicà sempre en el mateix lloc, ni fou regit pel mateix sacerdot.

Al fons de la fotografia, es pot veure l'antic edifici del que fou el Cinema L'Escala, «Cine Pekín», centre de l'atenció de molts escalencs.

En el centre d'aquestes velles i atrotinades parets del carrer del port, hi veiem, encara que buida, la cartellera que hi havia en el desaparegut cinema Sureda.

En el anys següents a la post-guerra es féu a la sala de Can Panxo, prenent diferents noms segons les èpoques, com la Jace, cine Centro, cine Catòlic, etc..., i el seu responsable n'era mossèn Salvador Sans.

Més tard, també se n'arribà a fer a ca les monges, en temps de mossèn Joan Roura, quan el col·legi encara no funcionava, però no recordo haver vist exposada a fora la cartellera.

De cartelleres, sí n'hi havia, en canvi, al carrer, igual que abans n'hi habien hagut a Can Panxo, a la sala de ca la senyora Quimeta de la Fonda -antic Cafè de les voltes o de la vídua-, al carrer Poca Farina -de mal nom, carrer brut- que és on es traslladà el cinema Parroquial o cinema Catequista, en temps també de mossèn Joan Roura, encara que els encarregats més visibles eren en Jaume Salip, en «Cané» i en Joaquim Palau. No sé si ja, aquell temps, es coneixien les pipes, però els cacauets, segur que sí. Se n'hi menjaven tants que fou conegut per «cine Cacauet».

Cada sala solia tenir una persona responsable que s'encarregava de posar i retirar els quadres de la cartellera. Els col·locaven els dijous i els retiraven el mateix diumenge, a mitjans de la segona pel·lícula.

L'encarregat de col·locar els «sants», complint ordres de l'amo de la sala, eix cuidava bé prou de posar-hi els més atractius, a fi de motivar l'interès del públic, interès que es traduïa en una sala plena.

No cal dir que els «sants» que cridaven més l'atenció de la gent, sobretot del gènere masculí, eren les escenes d'amor, algun escot que ara seria decent però que abans feia sospirar, i atrevits petons que eren innocents, comparats amb la «respiració boca a boca» que tot sovint veiem que practiquen parelles en ple carrer i sota la claror del resplendent sol.

El degà dels responsables de tenir la cartellera sempre a punt i el més atractiu possible en el cinema Pekín fou en Josep Ballesta Creus, que en va ser l'acomodador durant una bona colla d'anys.

El més representatiu, en aquesta tasca, a l'altra sala de la població, a can Rafel Sureda, fou en Miquel Nicolau Vicens, persona molt afeccionada al cinema i que, d'una manera o altra, sempre s'ha mogut dintre dels ambients i activitats cinematogràfiques locals.

conversa amb...

PEPITA SAGRERA i COMAS.

És una dona de parla fàcil i agradable. Ens ha fet un retrat de la vida quotidiana de la nostra vila de quan ella era jove. Es va casar amb en Lluís Busquets i Flaqué i van tenir una filla, la Caterina. Actualment és àvia de tres nets i a més té dos besnets.

L'Escalenc.— Quan va nèixer?

Pepita Sagrera.— Vaig nèixer l'any 1.912, em vaig casar el 1.933 i el 1.934 va nèixer la meva filla. Quan ella va tenir cap a tres anys va estallar la guerra civil.

La meva mare va tenir vuit fills, però el meu germà gran va morir. Darrera meu n'hi anaven sis.

El pare era de Torroella de Montgri i la mare de l'Escala. Jo, tota la meva infància quasi que la vaig passar a ca la meva àvia. Ja que els meus pares van anar a treballar a Palafrugell i em van deixar amb ella, al carrer de l'Església, amb els meus cosins en Salvador i en Josep Pelaio.

Jo em vaig enamorar d'un noi gran, tenia vuit anys més que jo. Sentir una conversa d'un noi gran i la d'un altre de la meva edat, no tenia punt de comparació. En Lluís, el meu marit, era un home d'ofici. Aleshores els temps eren difícils. La mar era molt pobre, sembla estrany que ara tinguem l'Escala d'avui.

L'Esc.— On va anar a l'escola?

P.S.— Vaig anar a l'escola que hi havia a Can Solà. Hi havia dues mestres, doña Paquita, que era la mestra, i doña Mª Anita, que ensenyava labors. En entrar a la classe anàvem a dalt d'una tarima i deiem: «Como está usted?». «Bien y tu?». «Bien, gracias a Dios». I au!, cap al teu lloc a seure.

Després, vaig anar a Ca la Sra. Carme. I en plegar vaig anar a cosir, ja que tenia sis germans que s'havien de vestir i abans no era com ara. Anàvem a Ca la Berta, allí hi trobàvem els teixits de la «viuda Tolrà», de color blau cel, llimona, rosa..., i compràvem la roba per fer les camises, pantalons, sostenidors, samarretes...

Quan els meus pares van tornar de Palafrugell, se'n van anar a viure a casa de l'oncle de la meva mare, en Peret Juli, que era fuster. Jo de dies anava a casa amb la mare i la menudalla, però de nit sempre anava a dormir a ca la meva àvia. Dormíem l'àvia, en Josep Pelaio i jo en un llit i en Salvador, el marit de la Lola Torres, dormia en un llit de ferro de baranes, al costat. Hi vaig fer una llarga campanya amb ells i es pot dir que m'estimava més els meus cosins que els meus germans.

També va passar que en ser jo la més gran, la meva mare em va carregar molt de responsabilitats envers els meus germans.

L'Esc.— La roba dels germans, com la fèieu?

P.S.— Veureu, va venir una senyora de fora a ensenyar a brodar. Va portar tot de màquines de cosir aquí a Can Solà i allà ens n'ensenyava. I vet aquí que quan es va

haver acabat el curset, els que podien se'n compraven una. L'oncle fuster em diu: «Te n'agradaria una?». Li vaig dir que sí, i ell em va comprar una Berten, de 400 pessetes pagada al comptat, molt ràpida, que m'anava de meravella. Quan venia una festa, comptava amb els dits els vestits que havia de fer: «Un per la Paquita, un per l'Anita, un per la Maria, un per la Carme, i un per en Paulí». Això ho havia de fer els vespres, ja que anava tot el dia a cosir. Jo, de les comes ara no estic gaire bé perquè sóc gran, però les mans les faig anar àgils com sempre.

L'Esc.— A on anàveu a cosir?

P.S.— Quan tenia 14 ó 15 anys anava a cosir amb una senyora que li deien la Pilar del Moli, alta i molt grossa. Primer, vam cosir aquí, al carrer Canyet, on ara hi viu en Torrent. Però després la seva germana se'n va anar a viure a La Bisbal, ja que es dedicava al negoci de la confecció. Tenien moltes noies d'aquí a l'Escala que cosien per a ells: la Rita Jofre, la Caterina Esparrallona, la Maria Suñer, l'Aneta Cané... feien pantalons per aquesta gent. Cada setmana els enviaven una caixa de fusta grossíssima plena de pantalons ja tallats. I els repartien a aquestes noies.

Aleshores van dir-li a la Sra. Pilar d'anar a viure amb l'àvia Rosa, que era la mare del marit de la seva germana, en Pepito Tià. Aquesta àvia, que es deia Rosa, no volia la Sra. Pilar, ja que la veia gegantina, la trobava massa grossa per estar-se a casa seva. Sempre molestava la Sra. Pilar, l'insultava... I aquesta s'enfadava, ja que després que l'havien fet sortir de casa seva per venir-la a cuidar, encara l'ofenia. Així que la Sra. Pilar alguna vegada, l'havia agafada i l'havia sacsejat, aleshores l'àvia Rosa li deia amb una veu tremolosa i plorosa: «Quin mal s'ho val un gegant amb una pobre perdiueta». Així que totes les cosidores ens fèiem un tip de riure. A cosir hi venien: l'Amèlia Recadera, la Maria de Can Falet, l'Antònia Palomera, la Paquita, la meva germana, la Maria Ventura. Jo, aleshores, era la més gran de totes.

L'Esc.— Quan us va casar l'any 1.933, va continuar anant a cosir?

P.S.— No, aleshores vaig plegar d'anar-hi. Em vaig casar als 21 anys, me'n vaig anar a Ca la mare Flora i vaig venir a aquesta casa a viure amb els sogres. Aquí vam anar tirant, però amb la guerra no et dic pas el que vam passar, perquè jo havia anat fins i tot a robar faves, hi anàvem als horts de la Bolleria els dies que plovia. Ho fèiem

perquè no teníem res per menjar. També havia anat a Port-Bou, que hi baixaven uns camions de França carregats de pa. Sortíem d'aquí amb el carret d'en Joan Manobre, tres o quatre dones. Amb la tartana anàvem fins a Figueres, Allí agafàvem el tren fins a Port-Bou i havíem de fer unes cues terribles. El dia que tenies la mala sort de que mentre feies cua et venia l'aviació, «pavis vobis» t'havies d'anar a amagar als refugis. En sortir solament veies matalassos per les finestres. Port-Bou va quedar molt perjudicat. Només us diré que quan me n'anava de casa de bon matí, m'acomiadava de la meva filla i del meu marit ja que no sabia pas si tornaria. Però allò que una filla de 3 anys et digui: «Mare, vull pa». «Filla no en tinc». «Jo no et dic pas que no en tens, jo et dic que en vull». Per tant jo anava allà on fos. Aquí, no podies comprar res ni amb diners, ni sense, totes les botigues eren buides. El sogre com que anava en mar, em portava peix i amb la Francisca Devessera, la mare de la Maria Ros, anàvem a canviar. Una vegada vam anar a un poble de prop de Sant Mori a peu, portàvem un pop molt gros, que em penso espantava a la gent. Ja cridàvem per les cases, però les dones que sortien per la finestra en veure el pop deien: «Ai verge Santa!», i ràpidament es ficaven dintre. Vaig dir: «Reina Santa!, l'hauríem de trosejar». Així ho vam fer. Vam veure un home que se n'anava amb l'aixada a l'espall cap a retiro, nosaltres si que li oferim el pop. «Si, noies, veniu que la meva dona se'n quedarà i el farem amb pebrot i tomata». Nosaltres contentes, no volíem diners sinó una coixinera de fesoles o mongetes o farina. En ser allà la mala bèstia de la seva dona va dir que no el volia perquè tenia bacallà en remull. Jo em pensava que aquell home enfilaria la seva dona amb les pales de pua, valgue'm Déu, com es va enfadar. I nosaltres amb el pop cap a l'Escala.

L'Esc.— El vostre marit, va haver d'anar a la guerra?

P.S.— El meu marit va ser ferit durant la guerra en un poble de Lleida. En Paulí de Can Ciriaco i altres nois que hi havia el van portar a un hospital de guerra. Va ser una ferida de sort però d'allí va anar a Saragossa on el van curar i després, amb caràcter de presoner de guerra, cap, a Deusto, a un batalló de treballadors. En Lluís no havia fet cap mal, quan cremaven l'església deia: «Per què fan això ara?. Ara que és seu, ho cremem i quan no erà seu ho

respectaven». Se sentia república i nosaltres ens vam casar pel civil i no vam batejar la nena.

Per poder treure'l de Deusto vaig haver de demanar avals a en Rafael Puig, aleshores alcalde, en Sabadí, el Sr. Isern, en Peret Titus, el Gall. Però encara em faltava l'aval de Mn. Carles. Vaig agafar la nena i cap a on vivia Mn. Carles. Ell em va dir que no em faria l'aval perquè no era casada per l'església. Jo li dic: «Mossén, si no me'l deixa venir, no ens podem pas casar per l'església». Em diu: «Així, aquesta menuda no es batejada?». Jo li contesto que no, però que la batejarem, però que per favor em fes venir en Lluís, que em feia molta falta.

Quina no va ser la meva sorpresa quan em va dir que a la nena, la meva germana Maria, l'havia portat perquè la bategés un bon dia d'amagat. Així és que Mn. Carles ens va fer l'aval i de seguit que en Lluís va tornar de Deusto ens vam casar per l'Església.

L'Esc.— Quan van venir millors temps, es va anar arreglant la cosa?.

P.S.— Es va anar a millor, va ser diferent i els jornals de paleta es van apujar.

Quan ens vam casar el meu home guanyava vuit duros cada setmana i vam tenir la sort de que la meva sogra ens en deixava quedar la meitat. I tu diràs nosaltres amb aquells quatre duros de plata i sense haver-nos de mantenir. D'aquesta manera quan vaig haver de tenir la meva filla, li vaig comprar tot el que necessitava i la vaig poder vestir a l'anglesa, sense bandola.

L'Esc.— Parleu-nos de les obres de Pekin.

P.S.— Jo tenia setze anys i es va voler formar una societat. Al poble tothom s'hi va abocar, joventut i gent gran. Van començar a fer socis, cobrant una petita quota cada mes. Va venir que van comprar a la Sra. Ballesteros el que se'n diu ara Pekin, la casa donava al davant de Can Llonch, i enfront de la Llibreria Romaguera hi havia un gran jardí, amb una portalada vermella. El jardí fou més tard la sala i la casa va passar a ser el cafè. El meu marit n'estava molt i quan plegava de treballar hi anava de franc a fer de paleta.

Es va voler fer una sala gran tant per ballar com per fer-hi cinema o teatre. Davant mateix de la botiga «La Flor», que abans hi havia a la cantonada, s'hi volia fer l'escenari, aplanant-ho algú va trobar un tupí d'unces d'or, en va agafar unes miques i en va deixar poquetes al pot. Algú les va trobar i hi va haver un esvalot i una gran alegria.

L'Enric Costa, germà de la Mercè Titus, feia de conserje a Pekin i va convidar a l'Antonia i la Carme Guerra, que eren grandetes i només anaven a l'església. Els va dir: «Si baixeu aquest vespre us ensenyaré on s'han trobat les unces». Elles, abrigades i agafades del braç de l'Enric, cap a Pekin. I va passar que mentre els anava per dir on s'havien trobat les unces, se li enfonçà el peu i quin esglai!. Allà sota hi va trobar un tupí amb 40 unces d'or. No sabeu aquell home l'alegria que tenia, se'n va anar corrents al cafè i les tirà damunt la taula de marbre, zas!!.

Amb aquestes unces es va fer el cafè, la sala, les «camarilles», l'escenari... tot. Va ser de molt profit per a la societat. Les camarilles les va fer el meu marit amb en Pepito Ollé.

Hi havia 2 juntes: la junta dels grans amb el pare d'en Joan Lau, uns Srs. que els deien Carrascosa i d'altres. I la junta dels més joves, com ara en Lluís meu, en Pere de l'estanc i d'altres que ara no recordo.

L'Esc.— Què ens podrieu dir dels «xinos» de Pekin?.

P.S.— Quan va ser Pekin ben organitzat, es va dir un any de fer-hi un ball de disfresses. I amb la Pepita Català, que erem molt amigues, vam dir: «disfressem-nos?». Vam decidir fer-nos una disfressa de xineses. Ens vam fer un kimono. En tenir el vestit quasi fet, la Pilar del Moli ens diu: «No us agradaria portar un xinès amb vosaltres». Qui podia ser?. Nosaltres sí que ho vam proposar a en Pere Bahi de l'estanc. Ell va acceptar i ens va donar diners per anar-li a comprar la roba. El vestit li vam fer nosaltres, així com el barret de cartró, forrat de roba. En Pepito Misses el va venir a caracteritzar a Ca la Sra. Pilar, li va fer moltes ratlles a la cara i va quedar molt lleig. A Cal

Vaqué ens van donar una bufa de porc perquè semblés calb i nosaltres hi vam cosir la cua. I, tu diràs! Un mandari lletgíssim. Nosaltres, amb una roba un xic lluenta de Ca l'Adelaida, ens vam fer una faixa amb llaç, la Maria Callol de Can Tià ens hi va unes pinzellades de purpurina. I en Martí Callol de la Rosita de Can Juli ens va fer agulles de fullola. Entre el vestit, les agulles entreveessades al monyo i dos clavells, vam fer furor.

Ens en anem tots tres cap a Pekin. Passem pel cafè i ens recomanen que entrem a poc a poc. Aleshores la veu va anar corrent, la gent cridava pels carrers: «Xinesos a Pekin!. Xinesos a Pekin!». Fins i tot els malals que tenien la grip es van aixecar. Portàvem també un para-sol que ens havia deixat la Marieta de Vilanera i un «banu» d'aquells tan grossos. Un cop dins l'Enric Costa ens diu: «Aneu fent que ara baixarem l'estora grossa, la posarem al mig de la sala i vosaltres us hi asseureu i hi prendreu el tè (en realitat era cafè)». Demaneu, de paperets, serpentes... tothom ens aplaudia. En Pere Bahi ens deia: «Totes dues m'agradeu, no sé amb quina ballaré».

L'endemà tothom ens abraçava. Això va passar el dijous de Carnestoltes. I el diumenge vam anar a esperar el Carnestoltes cap a Can Guinya amb el cotxe d'en Pepito Lloch, hi havia també en Joan Lassus i en Feixes. En ser a Pekin ens diuen: «No us agradaria anar a fer el vermut a Torroella?». Li vaig demanar a en Lluís i com que ell també va venir, cap a Torroella tots. Allà hi coneixiem molts nois que van venir a on fèiem el vermut i ens van retratar. Ara bè el fet d'anar a Torroella amb nois va ser un gran atreviment per part nostra en aquella època.

L'Esc.— També es feien escrits a les parets durant la vostra joventut?.

P.S.— Sí, a la nit de Nadal els nois escribien a les parets de les cases de les noies conegudes i de vegades estimades. Quan tenies 15 ó 16 anys i trobaves un escrit maco estaves molt contenta, de no ser així et sabia greu. Encara ara en recordo alguns. Per exemple el que van escriure a la Juanita Xatada: «Al terrat d'aquesta casa sempre hi canta un «ruissenyor», i és aquest carall de mossà que tot l'any sent escalfor».

O el que van escriure a la Maria Vaquera: «Maria, quan les dones tinguin vot, que crec que serà aviat, tu que tens tanta oratòria t'en farien diputat».

O algun dels que em van escriure a mi: «En la Nochebuena hermosa, vengo yo a felicitar a la niña que más quiero y que jamás podré olvidar». I també: «Sentado en la plaza Real te he esperado muchos días, i de tanto d'esperarte m'ha vingut mal de queixal».

La pintura era de color vermell i, és clar, molestava a les cases que tenien la façana neta. Per això cap a l'any quaranta es van fer de paper.

RODOMA

HISTÒRIES QUE SEMBLEN CONTES

Una petita odissea

E patró Bofill de can Baldiriots tornava de Sant Feliu de fer la campanya de l'anxova. A la barca hi anava el seu fill i en Joanet Ayats, àlies Caixa d'Eines, que llavors encara era un nen. Baixaven bé, empopats amb vent de garbí, i per això potser una mica massa refiats -algú va dir que estaven cansats i endormiscats- perquè en ser a l'indret de les Medes, enfront de l'Estartit, una ratxa de vent els va pendre per la pena i varen abocar. El fill, que era bon nedador, va deixar el seu pare i en Joanet arrapats al casc per anar nedant a l'Estartit a demanar ajuda. Es negà abans d'arribar-hi i el seu cos anà a parar, un cas curiós, a Sant Feliu, exactament al mateix lloc d'on havien sortit, al cap d'alguns dies completament desfigurat. Si fou identificat, es degué a la presència de l'escalenc Enric Verol que reconegué el seu convilatà perquè tenia un dit del peu més gros que el propi dit gros. Això donà idea del que havia pogut passar a l'embarcació i als altres tripulants, els quals si no periren no se n'anà de gaire. Arrossegats en direcció contrària a la del negat -misteris de la mar i el seus corrents-, fa de mal dir els dies que estigueren sobre la quilla sense menjar ni beure. L'única cosa comestible de què disposaren fou una fava reïnflada per la humitat que el pare Bofill es trobà a la butxaca i que donà al marrec.

Els recollí a l'altura del cap de Creus un vaixell correu, el «Magerdà», que junt amb un altre de la mateixa navillera feia la travessia Marsella-Portvendres-Orà. Aquests vaixells, que sortien cada setmana dimarts i divendres i es creuaven sempre al mateix lloc com havien comprovat els pescadors, establien contacte per morse amb una estació de TSF que hi havia al cap de Begur ja que la seva ruta hi passava a prop abans de decantar el rumb directament vers la costa africana. En aquesta ocasió, però, sigui perquè no feia guàrdia l'encarregat o per qualsevol altra raó, el ràdiotelegrafista del «Magerdà» no pogué donar notícia del salvament perquè Begur no estava a les escoltes.

L'estat d'inanició en què foren trobats els naufragats devia ser molt crític perquè, segons contà més tard en «Caixa d'Eines», el metge de bord adoptà la precaució de no donar-los de moment aliment sòlid; començaren per donar-los beure en petites dosis ensems que els aplicaven sovint banys d'aigua tèbia i paulatinament els augmentaren la ració d'aigua a la qual afegiren quelcom per menjar, però tan a pleret que no es pogueren atipar fins que estigueren en terra ferma.

A primeries de segle les comunicacions eren molt més difícils que no pas ara. Quan els nostres herois foren presentats al consolat d'Orà, allí consideraren que la manera més ràpida i segura de fer saber la bona nova a la família era que els la portessin ells mateixos personalment. Així és que els reembarcaren i el vaixell els deixà a Portvendres, des d'on per terra es reintegraren a la llar.

Joaquim Armengol

REFRANYS

Novembre assoleiat
i abril plujós,
estiu abundós.

Si el novembre trona,
la collita serà bona.

Pluges de novembre,
omplen els barrals
i curen tots els mals.

Per Tots-sants,
els blats sembrats.

De Tots-sants a Sant Martí,
onze dies i un matí.

Tronades per Sant Martí,
collides a desdir.

Pluja de Sant Martí,
no deixa ni col ni lli.

Per Sant Martí,
tasta el teu vi,
i per Cap d'any
ja es farà dany.

Per Sant Martí,
tot most és bon vi.

Per Sant Martí mata ton porc,
posa les olives al tupí,
destapa la bóta, beu ton vi
i convida el teu veí.

Després de Sant Martí,
deixa l'aigua i beu el vi.

Per Sant Andreu,
qui no tingui capa,
que n'emmanlleu;
qui en tindrà i la deixarà
un bon ase que serà.

Per Santa Catarina,
l'oli a la tina.

Per Santa Catarina,
ven-te la gallina,
i per Sant Sebastià
torna-la a comprar.

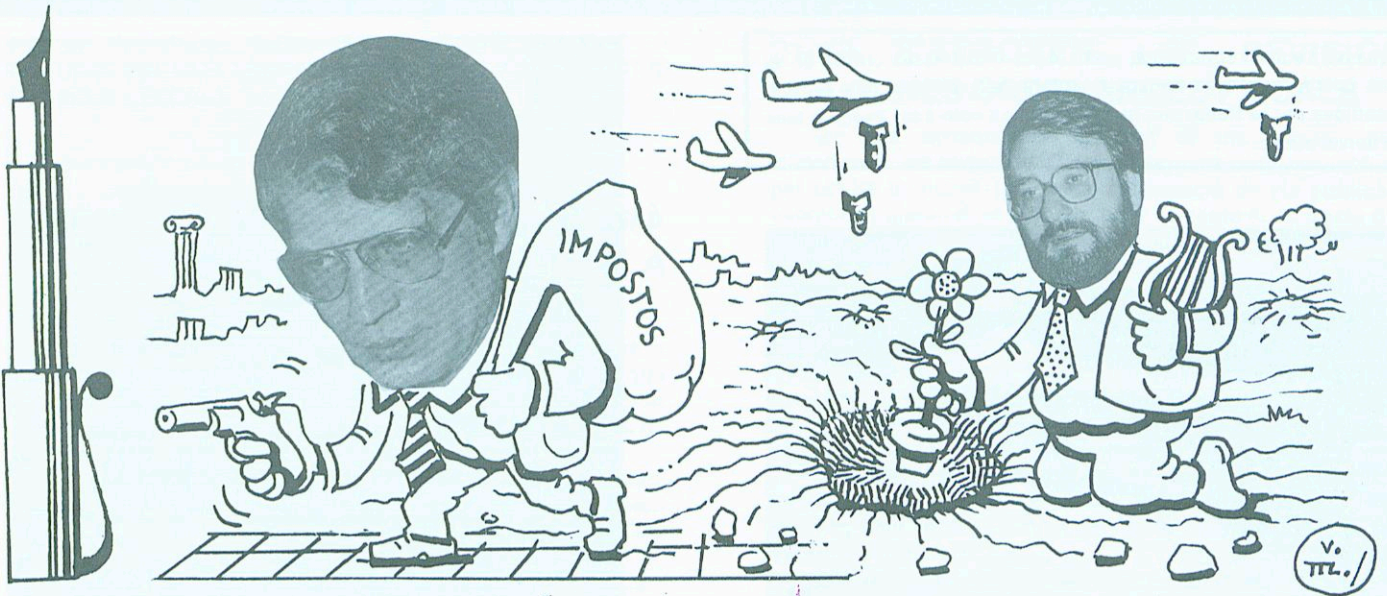
Si per l'advent fa bo,
fruita en abundor.

Per l'advent,
posa't al sol
i guarda't del vent.

Per l'advent,
pluja o vent
o fred coent.

Si l'advent és mullat,
poca anyada de blat.

hissant la ploma

REFLEXIONS ENTORN UNS FULLS IMPRESOS

De tant en tant, ens refresquem la memòria recordant-nos que tenim tota una sèrie d'obligacions amb diferents institucions o persones. La clau d'unes bones relacions des d'una institució o administració envers els seus administrats, hauria d'anar regida per la simplicitat. Però no la simplicitat del idiota, amb perdò, sino la simplicitat del que te les coses clares.

Per exemple, que un camp de tir com el que podria esdevenir Anchuras serà una bona reserva ecològica per la flora degut a què no hi entrarà l'home és una afirmació simple en el primer sentit. En canvi, afirmar que a l'Estat espanyol els impostos no baixaran per que el sector públic és massa petit, conté la simplicitat en el segon sentit.

Totes dues afirmacions han estat en boca de dos rellevants polítics de l'Estat: el Sr. Serra i el Sr. Borrell, respectivament. L'un busca justificació a un possible emplaçament d'un futur camp de tir. L'altre busca justificar la seva política tributària. El primer ha perdut el respecte als seus administrats. El segon no encara. Qualsevol que sigui la raó el Sr. Ministre de la Guerra (ara de la Defensa) ha enredat la troca. Les comparacions entre peres i pastanagues (simplicitat en el primer sentit) ens donen conclusions que no es poden fer servir per res. Però si que hi ha coses que admeten la comparació. Si simplifiquem al màxim els elements a comparar. En aquest cas, els Srs. Ministre de la Guerra i el Secretari d'estat d'Hisenda.

Procedim, doncs, a la simplificació. Tots dos respiren, tots dos pensen (encara que a vegades no ho sembli), en fi, creiem que podem arribar que tots dos son persones com nosaltres (i que ningú es senti ofès, no era la intenció). Tots dos defensen el que és la seva feina. Tots dos porten ulleres. Tots dos són polítics (ah, vil paraula). Tots dos HAN DE creure en el que fan.

Tant se val. Ells actuen moguts pels famosos grups de pressió o «lobbies», si voleu fer servir la terminologia anglosaxona. Normalment és en els passadissos de les institucions polítiques on es juga el joc del poder a través dels homes de la política. De manera que, no us feu massa il·lusions, una vegada emés el nostre vot, l'escollit es desvincula dels seus votants per transformar-se en l'executor de les decisions que altres centres de poder, normalment econòmic, decideixen. I, naturalment, no busquen pas afavorir els interessos de la majoria (entre d'altres coses per que la majoria no existeix).

Per aquest motiu els polítics es troben defensant coses en les que no creuen, o coses que els han venut gat-per-llebre i no se n'han adonat (tot i que haurien d'adonar-se'n). No cal anar tant lluny, i salvant alguns matissos d'estructura, per trobar-nos a la nostra Escala exemples més o menys variats de coses com les que abans hem descrit. Només cal un repàs de que quotidianament esdevé al nostre entorn i ens adonarem que

tenim a mà simplicitats estúpides, simplicitats clares, venedors de gat-per-llebre, i gent que actua sense creure en el que fa. Per sort o per desgràcia són coses que podem viure.

Podem agafar algun exemple i, com hem dit, salvant matissos. L'exemple és poc original, ha donat que parlar i se'n parlarà encara almenys durant els tres propers anys. Te que veure amb el tòpic actual (l'any 1992) i és tracta de Pla Especial d'Empúries, del qual s'en ha fet, fa uns dies, una conferència a L'Escala.

A tothom qui li ha interessat ha pogut veure exposat el projecte inicial del pla d'Empúries i també el projecte inicialment aprovat (que aporta algunes modificacions a l'altre). El pla és ambiciós i ha estat molt elaborat i se n'ha fet, creiem, un bon estudi. Es un treball amb totes les de la llei (i més). Però falla fora del pla. Falla en un altre aspecte. El pla ha d'estar acabat el 1992. Però ho estarà? Heu sentit algú que digués: Escalencs, o bé... senyors, el Pla Especial d'Empúries estarà acabat el 1992. I quan diem acabat, volem dir que estarà ABSOLUTAMENT TOT EN FUNCIONAMENT I QUE S'HAURAN ACABAT ELS TREBALLS PROJECTATS INICIALMENT. Però això no ha passat i segurament després del 92 estarem encara fent obres a Empúries i esperant que arribin unes subvencions de la Diputació, de la Generalitat o del Estat per poder fer tal o qual cosa. Però mentrestant, ens estan venent gat per llebre, per omissió.

També es fan coses en les que no es creu, i a la més recent de totes ha estat el fet de muntar una Escola de Formació Permanent amb una oferta realment àmplia i variada. Segons les estimacions dels polítics de la vila (i essent molt optimistes) contaven amb la participació de cent persones (com a molt!). Actualment és comprovable que hi ha més de dues-centes seixanta persones inscrites i encara hi ha algun curs amb la matrícula oberta. Així sí, després d'això, s'ha fet una inauguració oficial que ha servit segurament per augmentar els votants potencials en unes properes eleccions (simplexa en el segon sentit). Però en el seu moment, ell, no s'ho creien.

I com aquests podem trobar altres exemples que, de moment, ens estarem de dir. Tot plegat, com ja hem dit alguna vegada no és important. El realment important som cadascun de nosaltres. Però això no ho te en compte cap paper imprès, ja que com al Ministre de la Guerra, només li interessa la flora que es salvarà si es fa un camp de tir, però no diu quants animals moriran sota el foc militar.

Així mateix, un paper imprès és igualment inflexible i inexpressiu i també te la mateixa estretor de mires que alguns dels nostres suposadament brillants polítics. Tot i que el seu ofici el fan molt bé, Ah! I no us descuideu de posar-hi el segell corresponent sino haureu de tornar a fer tota la cua o haureu de tornar un altre dia.

DE MÉS I DE MENYS

Aquesta secció, concebuda com espai d'expressió crítica en el més positiu sentit de l'acceptació, aplega les opinions dels lectors recollides per la Redacció, que les publica com a un aspecte més de servei públic.

BANCS

Els antics bancs trencats del Passeig han estat substituïts per aquests seients, suposem que provisionals, donada la seva extrema senzillesa. Esperem que la col·locació dels definitius (que no estaria malament que coincidís amb l'arranjament del sòl) es faci sota un criteri d'uniformitat formal que ja existeix en espais semblants.

I, parlant d'uniformitat, suggerim que s'apliqui també als de la plaça de l'Església, els quals, a més a més de disfrutar d'una ubicació espaterradament peregrina, no lliguen ni amb cola d'impacte... -M

Caldria adecentar i adequar aquesta zona que voreja les cales del mar d'en Manassa fins la Creu. I, entretant, tenir cura de la neteja de les deixalles i escombraries escampades per tot arreu per gent i empreses poc escrupoloses. Que ja que el servei de vigilància municipal no funciona en aquest cas (pel que es veu) que ho faci almenys el de neteja.... T.

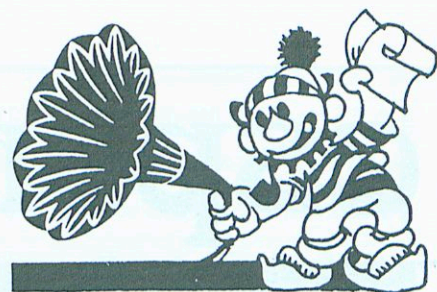
Per què una vegada netejat aquest espai de les runes que l'envaïen no s'ha enrajolat com correspon? A que es deu aquest pèssim costum de deixar les coses sempre a mitges? M.

CABLES

Les dues fotografies han estat preses amb un any de diferència. Ningú ho diria, doncs el mateix "maremàgnum" potiner de cables permaneix inalterable i impretèrrit dotze mesos després de la nostra denúncia. Té aquesta situació alguna explicació lògica, coherent o justificada? Seria interessant conèixer-la. -Q

NOTICIARI LOCAL

RESUM MENSUAL DE NOTÍCIES CORRESPONENT A OCTUBRE DEL 88 ELABORAT PELS SERVEIS D'INFORMATIUS DE RADIO L'ESCALA.

3/10 L'AJUNTAMENT DISPOSARÀ L'ESTIU VINENT D'UN APARCAMENT A RIELLS

Segons els plànols d'una nova edificació que es farà a Riells la constructora cedirà uns terrenys a l'Ajuntament que permetran la construcció d'un aparcament amb una capacitat aproximada de noranta vehicles. Aquest aparcament estaria regulat per parquímetres, com el de la Punta aquest estiu.

L'experiència de regular els aparcaments amb parquímetres aquest estiu ha resultat positiva i segurament l'any vinent seran tres els aparcaments que funcionaran controlats per aquest sistema: el de la Punta, el de Riells, i el de la Riba.

Quant aquest nou aparcament, les disposicions urbanístiques vigents obliguen l'empresa constructora a deixar el pàrking asfaltat i acabat abans que s'acabi de construir l'edificació i per això s'espera que aquest estiu ja disposi d'aquest nou espai. Amb aquest, l'any vinent podrien ser cent seixanta les places d'aparcament controlades.

11/10 LA SETMANA PASSADA ES VENIA LA URBANITZACIÓ DEL CAMP DELS PILANS

Durant la segona setmana del mes d'Octubre es concretava a L'Escala la venda de la urbanització Camp dels Pilans, propietat del Sr. Aguilera, a un constructor escalenc. Aquesta urbanització s'havia trobat en una situació conflictiva. L'Ajuntament de L'Escala ja fa uns anys que no concedia llicències d'obres en aquella zona degut a que l'anterior propietari no havia dotat la urbanització de la infraestructura legalment establerta, tot i que documentalment constava que sí s'havia fet.

Després d'unes negociacions, es va poder efectuar la venda amb el compromís del nou propietari de presentar un pla d'actuació pels propers tres anys i segons el qual es compromet a dotar la urbanització d'enllumenat, serveis d'aigua i clavegueram. De més a més, l'Ajuntament rebrà del nou propietari diversos terrenys de la urbanització que aniran destinats a zona verda i zona d'equipaments. A l'hora de confeccionar aquest resum encara no ha estat presentat aquest pla d'actuació.

20/10 L'ESGLÉSIA PARROQUIAL DE L'ESCALA COMPRARÀ UN NOU ORGUE

L'Església parroquial de L'Escala comprarà un nou orgue per substituir el que actualment hi ha a l'església i que es troba en males condicions. L'actual és un orgue de fabricació basca i va ser adquirit l'any 1965. La inauguració es va fer per Pasqua amb un concert de la Coral Parroquial. L'estiu del mateix any es celebrava un altre concert amb la intervenció també de la mencionada coral i un organista americà. Com a dada anecdòtica, recordar que el dia que es va estrenar l'orgue, la instal·lació elèctrica no estava preparada i van saltar els ploms. L'orgue actual està format per dos elements separats: la caixa de ressonància, situada, a les golfes, i la caixa de música, situada al presbiteri.

El nou orgue que està previst comprar és de fabricació holandesa i costarà poc menys del milió dues-centes mil pessetes, cost que assumirà totalment l'Església Parroquial escalenca, L'assessorament en la compra ha anat a càrrec del mestre Lluís Albert. El transport i la instal·lació aniran a càrrec d'una empresa de Barcelona mitjançant entre la venedora i el client. Si no hi ha entrebancs de darrera hora, està previst inaugurar el nou orgue a finals d'any.

21/10 S'APROVEN LES REVISIONS D'ALGUNES ORDENANCES FISCALS

En ple extraordinari celebrat el dia abans, dijous, s'aprovaven les revisions a l'alça d'algunes ordenances fiscals pel nostre municipi. Les taxes d'ocupació de via pública per exemple, pujaran d'un cinc per cent, excepte si es tracta d'una ocupació que quedi tancada, que llavors l'augment global serà del 15 per cent.

Les taxes que experimenten canvis significatius, però, són les següents: en primer lloc, la taxa de recollida d'escombraries tindrà un increment inicial, al igual que d'altres, del cinc per cent. A aquest cinc per cent se l'hi haurà d'afegir un setze per cent més per cobrir les despeses de transport i eliminació, la qual cosa representarà que de pagar 3.190 enguany, l'any vinent es vindran a pagar unes 4.000 pessetes.

De més a més es torna a crear la taxa de clavegueram que s'entén com un recàrrec sobre el consum d'aigua. Aquest recàrrec serà del 6% amb un mínim de deu metres cúbics (el % és sobre el metre cúbic).

La tramitació de segons quines gestions a través dels serveis tècnics d'urbanisme, també originarà despeses als usuaris del servei, sempre que es tracti de serveis que només afectin a un particular i no a tota la comunitat. Així mateix, l'expedició de documents de les oficines d'administració de l'Ajuntament també originarà despeses als usuaris quan es tracti, igualment, d'un afer estrictament individual i que no afecti una comunitat. A tall d'exemple, es cobraran les fotocòpies o els llistats de l'ordinador.

25/10 CONVENI PER LA CONSTRUCCIÓ DE LA SEGONA FASE DE F.P.

Rafel Bruguera va signar als serveis territorials d'ensenyament de Girona un conveni amb el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya per dur a terme la construcció de la segona fase de l'escola de F.P. de la nostra vila.

Aquesta segona fase es construirà al costat mateix del actual edifici i constarà d'un total de sis aules. Les obres, amb un pressupost de 50 milions de pessetes, seran assumides en un principi per l'ajuntament de la vila i, segons el protocol del conveni, la Generalitat tornarà els diners a l'Ajuntament en un termini de quatre anys.

PATRONAT MUNICIPAL D'ESPORTS

El Patronat Municipal de l'Esport va començar les activitats d'hivern 88-89 el passat 3 d'octubre de 1988

Actualment participen a les activitats esportives els següents participants:

Escola pre-esportiva	25
Escoles esportives: -bàsquet	23
-volei	33
-badminton	46
-futbol sala	52
-atletisme-cross	35
gimnàstica rit. i esp.	40
Manteniment adults: grup tarda	21
grup nit	36
Sala de Musculació	32
Badminton (més de 16 anys)	50
Club Voleivol	24
Club Bàsquet	24

Al gener començarà un curs de natació a la piscina municipal de Figueres que tindrà lloc tots els dimarts i dijous fins a setmana santa.

esport i lleure

FUTBOL

Resultats del mes d'octubre

ALEVINS

Dia 9	Camallera – l'Escala	0-7
Dia 16	l'Escala – la Salle F.	2-1
Dia 23	l'Escala – Penya Unionista	2-3
Dia 30	l'Escala – Belcaire	6-1

INFANTILS

Dia 9	l'Escala – Sant Pere Màrtir	0-2
Dia 16	Bisbalenc – l'Escala	2-0
Dia 23	l'Escala – la Salle F.	6-1
Dia 30	Bons Aires – l'Escala	1-1

JUVENILS

Dia 2	Olot – l'Escala	6-0
Dia 9	Bisbalenc – l'Escala	3-1
Dia 16	l'Escala – Hostalric	2-0
Dia 23	Coma Cros – l'Escala	1-1
Dia 30	l'Escala – Figueres	1-2

TERCERA REGIONAL

Dia 2	l'Escala – Camallera	3-1
Dia 9	Esclanyà – l'Escala	1-3
Dia 16	l'Escala – Ventalló	2-0
Dia 23	Monells – l'Escala	1-1
Dia 30	l'Escala – Flaçà	7-0

PRIMERA REGIONAL

Dia 2	Bisbalenc – l'Escala	2-1
Dia 9	l'Escala – Torroella	1-0
Dia 16	Montagut – l'Escala	0-1
Dia 23	l'Escala – Coma Cros	2-0
Dia 30	Abadessenc – l'Escala	2-2

NOTES INFORMATIVES FACILITADES PEL F.C. L'ESCALA

Benvolgut col·laborador:

El fet que la titularitat del Camp de Futbol hagi passat a mans de l'Ajuntament, fa que tots els contractes de les tanques publicitàries existents fins ara hagin quedat anul·lats.

Al mateix temps, ens cal fer-vos saber que l'Ajuntament ha acordat la cessió de la gestió i explotació d'aquestes tanques a la Junta del F.C. l'Escala, per un període de tres anys, tal com podeu veure a la certificació que us adjuntem.

Donat que moltes de les tanques estan actualment pintades i potser les persones que les tenien contractades les volen conservar, hem establert un termini fins al dia 30 de novembre, en el qual us podeu posar en contacte amb nosaltres per renovar el contracte del vostre espai publicitari.

A partir del dia 1 de desembre, totes les tanques, excepte les d'aquelles persones que hagin fet aquesta gestió, seran pintades de blanc i posades a disposició de les persones que hi puguin estar interessades.

Esperant que continueu col·laborant amb nosaltres, us donem les gràcies.

La Junta
(còpia de l'original)

N'Agustí García i Andrés, Secretari de l'Ajuntament de l'Escala (Girona),

CERTIFICO:

Que la Comissió Municipal de Govern, en sessió celebrada el dia 15 de setembre de 1988, va prendre entre altres el següent acord:

8.6 S'acorda la cessió, gestió i explotació de les tanques publicitàries del Camp d'Esports Municipal a la Junta del F.C. l'Escala per un període de tres anys.

Així mateix, s'acorda fer públic que, com a conseqüència de la compra del Camp de Futbol per part de l'Ajuntament, s'imposa la reestructuració de les tanques publicitàries actualment existents. Per tant, tota persona que vulgui continuar conservant el seu espai publicitari i que l'hagi conservat d'acord amb les clàusules del contracte signat, cal que es posi en contacte amb la Junta del F.C. l'Escala abans del proper 30 d'octubre. Transcorregut aquest termini, es consideraran extingits els contractes dels quals no s'hagi manifestat la pròrroga.

El que certifico als efectes oportuns, d'ordre i amb el vist-i-plau del Sr. Alcalde, a l'Escala.

(28 setembre 1988)
(còpia de l'original)

SARDANES

Amb l'execució de dues sardanes ans de la missa i dues en acabar, alhora que acompanyava musicalment aquesta Missa d'Acció de Gràcies, el diumenge dia 9 d'octubre tenia lloc l'actuació de la cobla AMOGA, patrocinada per l'Ajuntament, per tal d'amenitzar la celebració d'una trobada comunitaria de matrimonis, que va agrupar una participació de setanta-sis parelles escalenques, trenta-cinc de les quals, després del dinar de germanor, continuaren la festa amb el desplaçament a Barcelona i posteriorment, el dilluns, l'anada a Montserrat, amb l'assistència a l'Eucaristia, l'entrevista amb un representant del pare Abad i gaudir de l'escolta del cant de la Salve, en interpretació de l'Escolania Montserratina.

El dimecres dia 12 d'octubre, jornada festiva, a les quatre de la tarda, a la Clota, audició de sardanes, de les que organitza la Secció Sardanista del CER amb participació musical de la cobla LA FLAMA DE FARNERS.

Corresponent a la VI campanya de música per a cobla, el dimarts primer de novembre, diada de Tots Santès, teníem a la nostra vila la presència de la cobla SELVATANA, —que el dia 6 de novembre ha de ser homenatjada a Cassà de la Selva, commemorant el setanta-cinquè aniversari de la seva fundació— la qual va oferir una ballada, a les cinc de la tarda a la platja, —mentre es posaven a la venda castanyes torrades com ja s'havia fet els dies precedents—, interpretant les sis sardanes programades: "Als peus de la Verge" de Conrad Saló; "Mar de Tossa" de Ricard Viladesau; "Rosa gentil" de Francesc Mas i Ros; "L'encís de l'Escala" de Pere Fontàs; "Mont-roig" de Pere Mercader i "Sota els pins" de Josep Vicens i Juli (l'avi Xaxu). A les deu de la nit a la Sala del Centre Cultural Municipal "Xavier Vilanova", concert de música per a cobla, presentat per Robert Roqué que va constar de dues parts. En la primera foren interpretades "Guinardonca" de Narcís Paulís; "El xicarró" de Joaquim Serra; "El bac de les ginesteres" d'Eduard Tolrà; "Conqueridora" (obligada de tenora) de Ricard Viladesau; "Sortint de concert" de Lluís Albert i "Noces de diamant" de Pere Fontàs, i en la segona, "Isabel" de Juli Garreta; "Búfalo Bill" (obligada de fiscorn) de Josep Coll; "Nit d'estiu" de Jaume Vilà; "Quelcom de contrabaix" (obligada de contrabaix) d'Antoni Albors i la glossa "Montmagastre" de Manuel Oltra, finalitzant la vetllada amb les notes de "Els Segadors". Com ja és conegut, les campanyes de música per a cobla són patrocinades per la Diputació de Girona, amb la col·laboració del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i que per segon any consecutiu ha tingut cura d'organitzar els actes a la nostra vila l'Ajuntament de l'Escala, amb la col·laboració enguany del Centre Esportiu i Recreatiu. Una diada molt completa, de la qual hem de

lamentar que el públic escalenc no correspongués, amb la seva assistència als actes, donant suport i coratge als organitzadors per tal de fer el possible per tornar-ne a gaudir la propera temporada.

Organitzat per la Secció Sardanista del CER l'Escala, amb al col·laboració dels veïns de Sant Martí d'Empúries, la Diputació de Girona i "la Caixa", l'Aplec de Sant Martí va tenir lloc aquest any el dia 6 de novembre, amb el següent programa: Matí, a les 12 OFICI SOLEMNE, amb l'acompanyament de la coral "Mestre Sirés" de Palafrugell. A la una del migdia CONCERT DE FESTA MAJOR per la mateixa coral. A 2/4 de 5 de la tarda SARDANES, a la plaça de Sant Martí, a càrrec de la cobla "Ciutat de Girona". Durant la ballada hi va haver venda de castanyes torrades calentes amb garnatxa i moscatell.

Pel que fa a l'audició corresponent al mes de desembre, de les que organitza la Secció Sardanista del CER, la data de celebració ha de ser el dia 26, festivitat de Sant Esteve, al migdia i a la Riba, amb la cobla "Foment de la Sardana".

A la sala del Centre Cultural Municipal Xavier Vilanova, va tenir lloc el dia 26 d'octubre un concert de joves intèrprets del grup FORELAND MIDDLE SCHOOL, format per nens i nenes de 9 a 13 anys, algun dels quals amb únicament un any d'experiència musical. Interpretaren temes diversos principalment de música pop i folk.

En data encara per concretar, però segurament dins les festes nadalenques, hi haurà una representació teatral infantil a la Sala de l'Estatge Social del CER, patrocinada per l'Obra Social de "la Caixa".

El 30 de desembre, a les 10 de la nit, a l'Església de la nostra vila, amb motiu de la inauguració de l'orgue parroquial, l'Orquestra de Cambra de Girona, sota la direcció del mestre Lluís Albert i actuant d'organista el senyor Rafael Tapiola oferirà un escollit Concert de Nadal.

TENNIS TAULA

El CER debuta a la primera. Perd amb el calella i guanya al Ripollet

CER Anxoves de L'Escala-4 Farauto Calella-5 (Junyent 2 González 1 Gauchia 1)

CER Anxoves de L'Escala-5 TT Ripollet-3 (Junyent 3 López 2 González 0)

Després del brillant ascens a primera, la temporada anterior, el CER Anxoves de L'Escala debutava a la categoria el diumenge 30 d'octubre davant el Farauto Calella. Tot i perdre per 4-5, el partit va ser entretingut i emocionant per la incertesa del resultat. Com a punts decisius, remarquem el meritori punt de David González sobre el juvenil de Palafrugell Regincós que va fitxar pels calellencs, i el punt cedit per Junyent sobre el base visitant Alcaraz. Josep Gauchia també debutà a 1ª i anotà un punt.

A la segona jornada, l'esperat partit davant el Ripollet es va resoldre amb victòria local per 5-3, amb una gran actuació de Ramon Junyent, tres punts, que obtingué el punt decisiu sobre el visitant Aldea, un jugador defensiu molt difícil de superar, que va guanyar a Ignasi López, que anotà els altres dos punts, mentre que l'infantil David González no puntuà.

El torneig fires de Girona-88, dominat pels escalencs

Enguany el Torneig Fires de Girona 88 tingué un color netament escalenc, ja que no només hi havien finalistes escalencs a totes les categories, sinó que també vàrem guanyar en totes elles, el que demostra el bon moment i domini en el Tennis Taula gironí.

A alevins, els dos finalistes eren els jugadors del CER Josep Mª Vargas i Robert Coll, amb victòria del primer per dos jocs a 0.

La final d'infantils va ser dominada amb autoritat per David González que s'imposava per dos jocs a zero a Dani Ortiz del Cassanenc.

A juvenils, un altre escalenc, l'Albert Surrell guanyava en tres jocs i avantatges en el tercer a Jordi Puig del Jovent Saltenc.

A seniors, Josep Gauchia sorprenia, en tres jocs, a Joan Carles Fajardo del Cassanenc, també en tres jocs i després de moltes alternatives en el marcador.

COMPETICIONS PROVINCIALS

Primeres

(14-10-88) CER A. del L'Escala-5 Palafrugell-1 (González 2 Gauchia 2 Riembau 1)

(21-10-88) CER A. de L'Escala-5 La Bisbal-2 (González 3 Sanchez 1 J.L. Cortal 1)

(28-10-88) FD Cassanenc-1 CER A. de L'Escala-5 (Junyent 2 Gauchia 2 González 1)

El CER es troba classificat en segon lloc, després del Jovent Saltenc, amb qui perdé en el primer partit per 2-5. Tots dos compten amb un partit perdut.

Terceres

(07-10-88) CER A. de L'Escala-5 Palafrugell A-0 (Sues 2 Coll 2 Surrell 1)

(15-10-88) CER A. de L'Escala-5 TT Les Planes-1 (Surrell 2 Vargas 2 Coll 1)

(20-10-88) Palafrugell B-1 CER A. de L'Escala-5 (Surrell 2 Sues 2 Coll 1)

(28-10-88) Jovent Saltenc-1 CER A. de L'Escala-5 (Surrell 2 Vargas 2 Coll 1)

(04-10-88) CER A. de L'Escala-5 AVAP Girona-3 (Surrell 3 Sues 1 Vargas 1)

Després de guanyar l'AVAP per 5-3, l'equip de tercers ocupa el 1er. lloc.

Juvenils

(08-10-88) Cassanenc-4 CER A. de L'Escala A-5 (González 2 Sanchez 2 Riembau 1)

(15-10-88) CER A. de L'Escala A-5 La Bisbal 0 (González 2 Sanchez 2 Riembau 1)

(08-10-88) CER A. de L'Escala B-5 Jovent Saltenc-4 (Surrell 2 Cortal 2 Vargas 1)

(15-10-88) Olot-0 CER A. de L'Escala B-5 (Surrell 2 Vargas 1 Sues 2)

L'equip A del CER és, de moment, líder, mentre que l'equip B va superar el Jovent Saltenc, un dels favorits, per 5-4 en un gran partit.

Fèlix Guanter

INFORMATIU

MOVIMENT DEMOGRÀFIC

Naixements

- 3-9 Laura Vilà i Salvat, filla de Manel i Maria
- 15-9 Lluís-Xavier Melgar i Nieves, fill de Joan i Maria-Aurèlia
- 22-9 David Paraira i García, fill de Joan i Francesca
- 1-10 Judit Costa i Garrido, filla de Seraff i Maria-Concepció
- 5-10 Adrià Ferrer i Martínez, fill de Jaume i Dolors
- 18-10 Lluís Pretel i Fumadó, fill de Pere i Margarida

Matrimonis

- 3-9 Dídac Camacho i Macías amb Isabel Chaves i Martín
- 24-9 Gabriel Amodeo i Fernàndez amb Anna-Maria Soriano i Ortiz
- 1-10 Pere Danés i Puig amb Anna Ramió i Mateu
- 8-10 Joan-Carles Cervantes i Pedrero amb Maria-Rosa Callol i Hernández
- 15-10 Francesc Sánchez i García amb Carme Oliveras i Portell
- 15-10 Miquel Pascual i Farrerons amb Anna-Maria Hernández i Nurelas
- 22-10 Valeri Ballester i Solés amb Daniela Martinelli
- 22-10 Josep Bosch i Ros amb Angela Mateu i Almar
- 23-10 Jordi Segura i Cobo amb Maria Lainez i Soler

Defuncions

- 18-9 Georges-Jean Dewandre de 59 anys
- 22-10 Valentí Erdin de 63 anys
- 25-10 Joan Pascual i Solés de 77 anys

RELACIÓ MENSUAL DELS SERVEIS PRESTATS PER LA POLICIA MUNICIPAL

INTERVENCIÓ	QUANTITAT
Accidents de circulació amb atestat:	
amb ferits	1
amb danys materials	2
Accidents de circulació sense atestat:	
amb danys materials	2
Aldarulls:	
a la via pública	1
a habitatges (familiars o veïnals)	1
a locals públics	3
Ajuda prestada:	
en incendis	2
a transeünts	14
a persones extraviades	22
Denúncies per infracció al Codi de Circulació	64
Informacions:	
per telèfon	351
per les patrulles	162
turístiques (Intèrpret)	55
Regularitzar la circulació (en hores)	19,702
Serveis d'urgències:	
metges	53
farmàcies	13
ATS	1
patrulla d'auxili	4
Trobada d'objectes a la via pública	5
Quilòmetres efectuats pels vehicles:	
cotxes patrulla	11.461
patrulla d'auxili	434
Total quilòmetres per dia, % per hora servei	453,69
Total vehicles retirats per la gra	13

VOCABULARI GASTRONÒMIC

CARNS, EMBOTITS I CAÇA

Bistec – Bistec
 Butifarra – Botifarra
 Cabrito – Cabrit
 Callos – Tripes
 Carne de buey – Carn de bou
 Carne de caballo – Carn de cavall
 Carne de cerdo – Carn de porc
 Carne de cordero – Carn de xai, d'anyell
 Carne de ternera – Carn de vedella
 Carne rebozada – Carn arrebossada

Codorniz – Guatlla
 Conejo – Conill
 Chorizo – Xoriç
 Chuletas – Costelles
 Embutidos – Embotits
 Escalopa – Escalopa
 Estofado – Estofat
 Faisán – Faisà
 Filete – Filet
 Fricandó – Fricandó
 Jabalí – Senglar

Jamón – Pernil
 Lengua – Llengua
 Liebre – Liebre
 Lomo – Llom
 Medianas – Mitjanes
 Mortadela – Mortadel·la
 Oca – Oca
 Oreja de cerdo – Orella de porc
 Palomo – Colomí
 Pato – Ànec
 Pavo – Gall dindi

UN TREBALLADOR COM POCS

El president d'una gran companyia crida un dels seus empleats:

–Ja sé que tens grans qualitats i sempre has complert amb l'empresa com el millor des que vas entrar-hi. Així, doncs, he pensat proposar-te com a president del nou Consell d'Administració. Suposo que no hi tindràs res a dir.

–No, papà...

FETGE A LA CASSOLA

Ingredients per a 4 persones:

400 grams de fetge o 4 talls de 100 grams, una ceba, un got de vi, un got de brou, pebre, vinagre, sal, farina i llard.

Col·loqueu els talls de fetge en un plat amb pebre, vinagre i sal i deixeu-los-hi una hora. Poseu una cassola al foc amb llard i sofregiu-hi una ceba tallada fina. Quan començarà a agafar color, tireu-hi una cullerada de farina i remeneu-ho perquè es dauri bé. Tireu-hi el fetge deixant al plat el suc que ha tret. Doneu-li un parell de voltes fins que el tingueu ben cuit i llavors tireu-hi el vi, el suc del plat i dues cullerades de brou. Saleu-lo i deixeu-lo coure a foc molt lent.

CONILL A LA VALENCIANA

Ingredients:

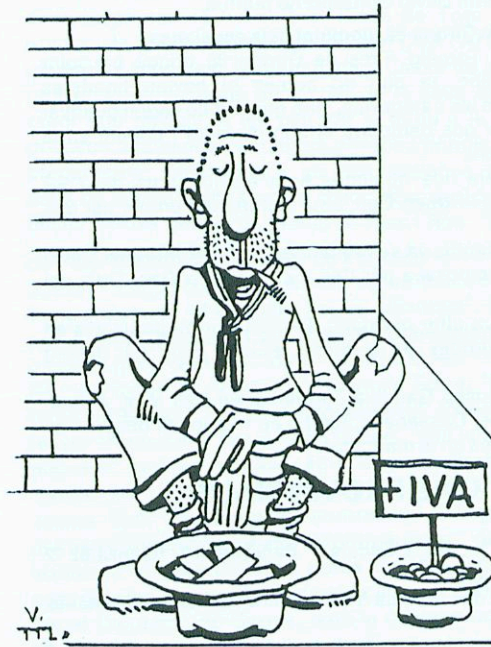
Un conill, farina, un pebrot verd, 3 grans d'all, brou, pebre, una cullerada d'oli i julivert.

Una vegada tindreu el conill net, escorregut i tallat a trossos, enfarineu-lo. Poseu a escalfar una cassola amb un xic d'oli o llard i daureu el conill. Després es treu de la cassola.

Feu una picada amb els 3 grans d'all, el pebrot verd, el julivert i el fetge de conill que ja teniu fregit i tireu-hi un xic de pebre negre. Quan tot serà ben picat, fregiu-ho amb l'oli amb què heu fregit el conill. Tireu-hi una tassa de brou o aigua i els tallets de conill que heu fregit abans. Deixeu-ho coure tot plegat de 15 a 20 minuts a foc molt lent (el temps pot variar segons la mida del conill: el que donem és per a un conill d'un quilo).

És un plat que es pot deixar fet el dia abans de menjar-lo.

BUSCA LES VUIT DIFERÈNCIES

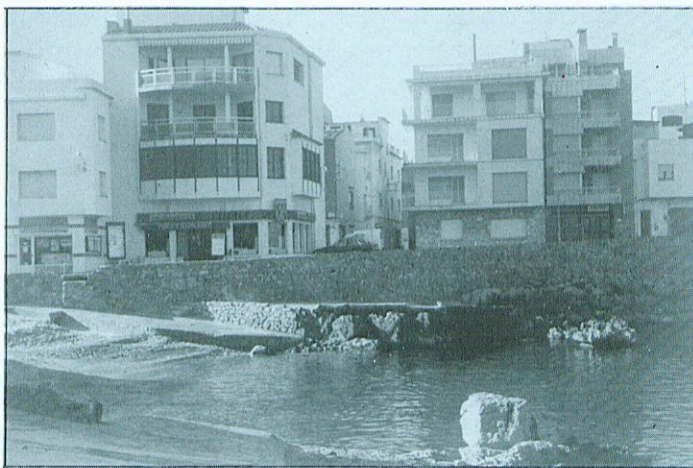
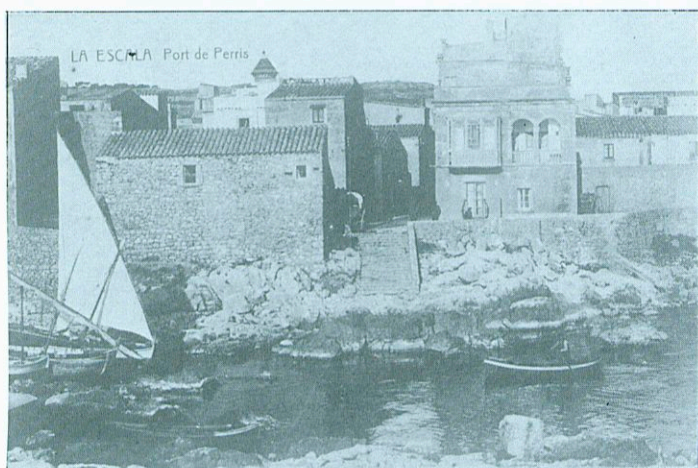

QUAN ÉREM INFANTS

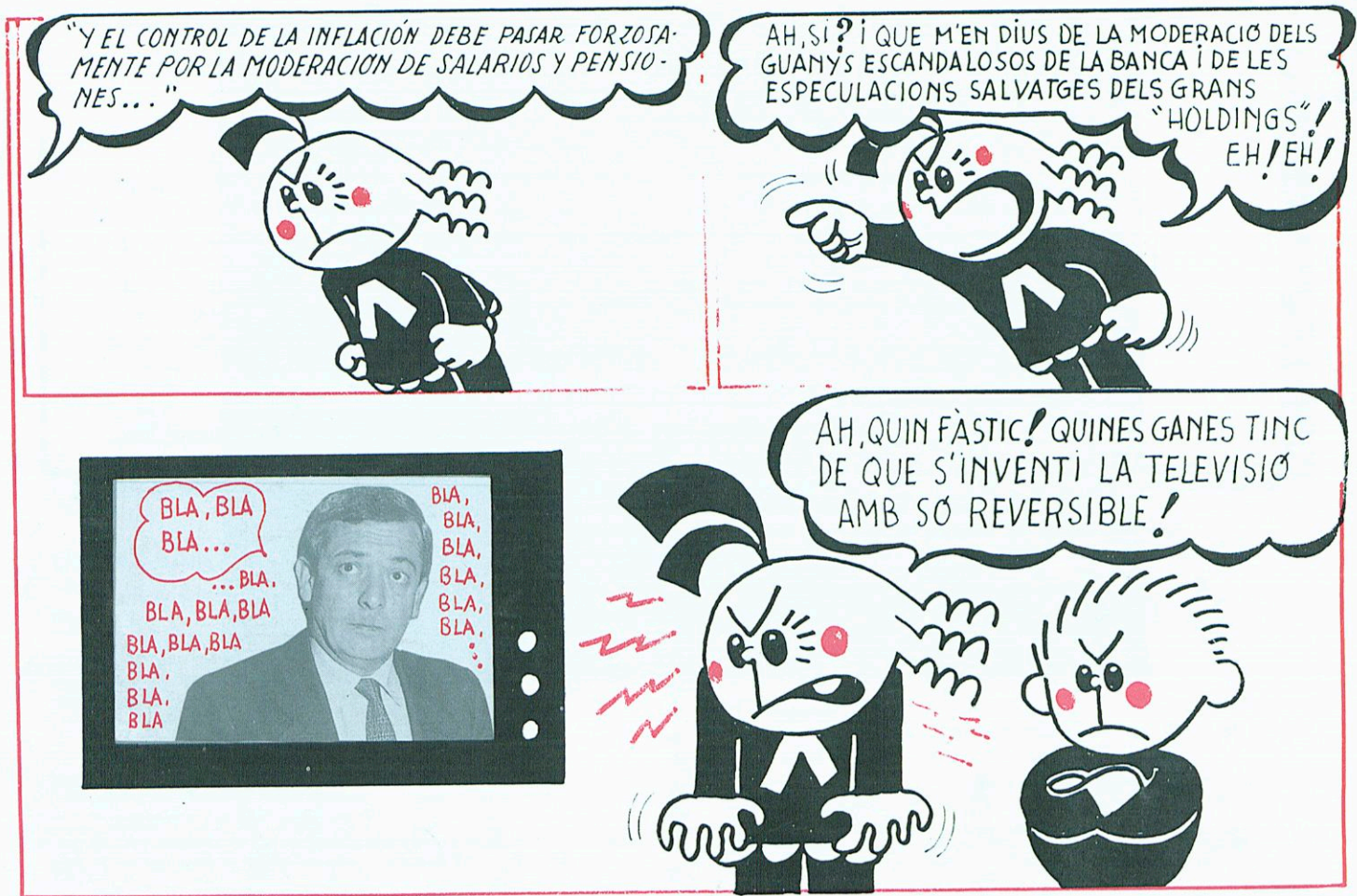
Abans ~ ARA

L'Escaló ha canviat molt en l'espai d'uns quants anys. Això és indubtable. No és tan sols la seva fisonomia el que ha variat, sino que amb ella han anat evolucionant una llarga sèrie d'aspectes que han contribuït a transformar aquell petit poble mariner en un de completament diferent, difícil d'ésser conegut si es comparen alguns paratges com aquest que ens presenten aquestes dues fotografies separades per uns quants anys. Són pocs els trets que ens permeten dir que les dues fotografies pertanyen al mateix lloc: EL PORT D'EN PERRIS. Les cases han canviat, les barques han desaparegut, la tartana ha donat pas a la vida moderna essent reemplaçada per uns cotxes.

Només algunes roques, com la que veiem en primer terme cap a la dreta, permet assegurar als que no havien conegut l'Escaló tal com era abans, que es tracta realment del mateix indret.

J.P.

RECULL DE FOTOGRAFIES ANTIGUES DE L'ESCALA COL·LECCIONABLES

FOTOGRAFIA N° 81

